

Biblioteca de "CATALUNYA ARTÍSTICA"

OBRA 5.^a

L' Argent-viu

COMEDIA EN UN ACTE, EN PROSA

ORIGINAL DE

Joseph Campderrós

---

*Estrenada ab aplauso en el teatro Catalá (Romea)
la nit del 1.er de Maig 1900.*

PREU: UNA PESSETA

BARCELONA

Administració de **CATALUNYA ARTÍSTICA**

Raurich, 20, pral.

1901

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

L' ARGENT-VIU

COMEDIA EN UN ACTE, EN PROSA

ORIGINAL DE

Joseph Campderrós

---

*Estrenada ab aplauso en el teatro Catalá (Romea)
la nit del 1.er de Maig 1900.*

BARCELONA

Imprempta d' en Joaquim Collazos

Plassa de la Igualtat, núm., 3

1901

REPARTIMENT

Personatjes	Actors
IGNOCENCIA. . . . . 55 anys	SRA. MONNER.
SARA. . . . . 20 »	» DELHOM.
MARTÍ. . . . . 34 »	SR. CAPDEVILA.
SR. CUNILL . . . . . 58 »	» MARTÍ.
PINYOL. . . . . 50 »	» VIRGILI.
ENRICH . . . . . 24 »	» FERNÁNDEZ.
LLUIS . . . . . 24 »	» FUENTES.
UN COTXERO.	» PASTELLS

Aquesta obra es propietat del autor qui ha fet lo depòsit que marca la llei.
Ningú, sense especial permís, podrà imprimirla, traduhirla, modificarla ni representarla; y pera 'ls efectes del dret de propietat literaria, las empresas que vullguin representarla, deurán entendre 's ab la «Galería lírica-dramática Regional» carrer de Raurich, n.º 20, pral., ó ab els seus delegats.

ACTE UNICH

La escena representa un Velódromo. Gran plassa á la dreta del espectador; es la casa de las bicicletas, ó del conserje. A la izquierda se posarán varias taulas pera servir de café, ab cadiras de ferro, etc., etc.

ESCENA PRIMERA

MARTÍ

Avuy si que fá un bon día pels ciclistas; me sembla que tindrem aficionats. ¡Oh! y desde que vé la senyoreta Sara que prospero de parroquians; es un estornell, una bala de vidre, un argent-viu. Ja ho diu son pare; li falta el caixal del seny. Aixó si, es molt graciosa, y munta molt bé la bicicleta.

ESCENA II

MARTÍ y LLUIS

LLUIS Hola, Martí.

MAR. Hola, senyor Lluís.

LLUIS ¿Ja te la bicicleta arreglada?

MAR. Y limpia com una plata.

LLUIS ¿Que ha vingut la senyoreta Sara?

MAR. No senyó. Pero avuy no crech que vinga.

LLUIS ¡Com no! Pues vindrá, li he enviat un anónim manifestantli que aqui la esperaba un jove que desitjava parlar ab ella per un assumpto molt urgent

MAR. ¡Ay, ay! ¿Y per xó li ha enviat un anónim?

LLUIS Si. No vull que sápig a qui es el que li demana aquesta entrevista.

MAR. Per mi está mal fet. ¡Ey, dispensi.

LLUIS No sé perquè.

- MAR. Perqué, perquè, aixó del anónim me sembla que no fá per vosté.
- LLUIS Sí, home; sí. Ella es atrevida, y no se 'n estarà de venir. Ja ho veurá.
- MAR. ¿Qu' es potsé que li agrada?
- LLUIS Ho heu endevinat; y com que sé que hi ha un altre rival, vull ser el primer de manifestarli 'l meu pensament, per veurer si ella 'm donará un sí de cor.
- MAR. Si no li dona un *ré de res*.
- LLUIS ¡Cá! Si acás serà son pare, que sé qu' es un carcamal.
- MAR. ¿El senyor Pinyol es un carcamal? Es que vosté potsé no 'l coneix.
- LLUIS Sí, home, sí. Es aquell fabricant d' aygua-naf y oli d' estérich del carrer de la Claveguera.
- MAR. Pero ara es rich y está retirat del negoci.
- LLUIS Veu; aixó es lo que 'm sab greu, qu' ell siga rich.
- MAR. ¿Per qué?
- LLUIS Perque jo 'l que vull es la Sara; aixó dels cuartos ja 's troban després cuan ells se morin, ó antes. Jo ab els interessos no hi vaig depressa.
- MAR. Es veu que vosté es desinteressat.
- LLUIS Molt; ab aixó sí que no hi penso.
- MAR. Miri, ara ve 'l senyor Pinyol.
- LLUIS Me 'n vaig.
- MAR. ¿Y per qué?

ESCENA III

LLUIS, MARTÍ y PINYOL

- PIN. Deu vos guard, senyors.
- MAR. Deu lo guard, senyor Pinyol.
- PIN. ¿Que no ha vingut la Sara?
- LLUIS No senyó.
- PIN. Mireu qu' es particular; no la tinch un quart á casa ab aquets redimonxis de velocipedos; ¿que també es velocipedista vosté?
(*Dirigintse á Lluís.*)
- LLUIS No senyó; jo soch *Biciclista*.
- PIN. Bici... bici... Sí senyó, es un vici que atropella á tot bitxo vivent, y aixó s' acabarà, jo li prometo, y desde avuy á la Sara li prohibeixo que prengui part en cap corrida.
- LLUIS ¡Je, je, je! ¡Curida!

PIN. No rigui, no rigui, *ximplista*.

LLUIS Pero si 'm fá riure.

PIN. Si torna á riure, d' un cop de garrot li trech la fesomia de puesto.

MAR. Home, home, no s' enfadi d' aquesta manera.

PIN. ¿Vosté no coneix als Pinyols?

LLUIS ¡Ja, ja, ja! (Rihent.)

PIN. ¿Ja torna á riurer? ¡Pocas bromas ab mi, ni ab la Sara!

MAR. ¿Vosté ja la coneix?

LLUIS ¿A qui?

PIN. A la meva filla.

LLUIS ¡Oh! no la tinch presenta.

PIN. Tots els *ximplistas* la coneixen y eregui que si no fós que la vareig veurer neixer, que sa mare la vá criar y que jo l' he vista creixer, fins pensaria que la varen cambiar, y al puesto d' ella m' hi van posar un xicot; perque vamos, ho té tot de xicot.

LLUIS Digui qu' es molt atrevida.

PIN. Penzi tot lo que vulga.

LLUIS (Se pensa que no la conéch.) ¿Vol dir que vindrá?

PIN. Bé m' ho ha dit. ¡Ah! (Se mira 'l rellotje.) Dintre un quart torno á ser aquí, si vé digali que no 's mogui fins que jo torni.

MAR. Molt bé, senyor Pinyol.

PIN. Adeu jove.

LLUIS Passiobé. (Se 'n vá.)

ESCENA IV

LLUIS y MARTÍ

LLUIS Veu com li deya qu' es un carcamaí.

MAR. No senyó, el qu' es un home de génit molt pujat.

LLUIS Hasta massa; fins tinch por de rebre si li demano la filla.

MAR. ¡Ja, ja, ja! Per xó ja 's veu que la senyoreta Sara es atrevida y, pobre de vosté si s' hi casa!

LLUIS Deu me 'n guard. Ara me 'n penedeixo d' haberli enviat l' anónim. Jo me 'n vaig aus no vinga: si pregunta qui la demanaba no diga qu' era jo. (Potsé tornaré.)

MAR. Senyor Lluís, quedi descansat. Pero si ella s' empenya...

LLUIS Allavors li compra las papeletas y jo me las quedaré. (Se 'n vá.)

ESCENA V

MARTÍ *aviat* IGNOCENCIA

MAR. Ara si que no sé que vol dir. Papeletas... quinas papeletas deu volguer dir? No li he entés de cap paraula.

IGN. Hola, Martí.

MAR. Deu lo guard senyora Inocencia.

IGN. ¿Que no ha vingut en Cunill?

MAR. No senyora.

IGN. Al últim he tingut de ser jo la que he presenciât la desgracia.

MAR. ¡Una desgracia!

IGN. Si senyor. Fa dos días que 'l meu marit y jo sense donarnos un moment de sossego estém buscant la Sara, y com que 'n Cunill, que ja sap qu' es el meu marit está loco per ella, perque es tan festosa y tan carinyosa...

MAR. ¿Pero no es casat?

IGN. ¿Qui?

MAR. El seu marit.

IGN. Que té que veurer, ximplet. Jo no més se que moltas vegadas ve per aqui, y he pensat: potser li trobarás y li notificarás la desgracia que hi presenciât.

MAR. ¿Bé, qué ha passat? Espliquis depressa.

IGN. ¡Y quín susto! Allí al carrer de Sant Pau, cantonada al de Mendizábal, veig que venen corrents dos ó tres bicicletas; de moment veig la Sara, un d' aquets l' atrapa, la fá caure y li trenca la cama. ¿Ne voleu de crits? Jo que sense perdre temps l' agafo y la porto á casa d' un manescal.

MAR. ¿Qué ha fet santa cristiana? A lo menos l' hagués portada á la casa de socorro.

IGN. ¡Y ara! No estich per bromas; el susto ningu me 'l treu.

MAR. Pues aixó s' ha de dir á son pare.

IGN. Ja he dit que no estich per bromas! Si vé en Cunill dígalí que ja li trobada.

MAR. No sé si vindrá, perque antes de venir, li vist que anava ab la victoria de can Joan.

IGN. ¡Qui! ¡Ell! ¿Ab una Victoria?

MAR. Si senyora, ¿y qué?

IGN. El poca vergonya (y m' há fet veurer que anava en busca de la Sara, y hont se 'n vá es en

busca d' altres donas; deixámel veurer, ja sabrás qui es la Ignocencia. Quins marits.)
(*Se 'n vá.*)

ESCENA VI

MARTÍ *luego* PINYOL

- MAR. Aquesta dona es boja. Cuan son pare sápigat que la senyoreta Sara s' ha trencat la cama tindrà una bona beguda. (¡Ay Deu! Ja es aquí.)
- PIN. ¿Encara no ha vingut la Sara?
- MAR. No, no ha vingut. Pero...
- PIN. ¡Que!
- MAR. Que no crech que vingat.
- PIN. Cuan jo hi sortit de casa ja estava de recreu y ab direcció aquí.
- MAR. Ja ho crech pero...
- PIN. Que vol dir pero...
- MAR. Es que... (Li dich.) Es que...
- PIN. Dítxosa esca! Diguí d' una vegada.
- MAR. Ha prés mal; veliaquí.
- PIN. Ja m' ho veyat venir que un día ó altre fórat víctima de sas travessuras: ¿y com ha estat?
- MAR. Allí al carrer de Sant Pau una barrejat de ciclistas l' han feta caurer y li hi han trencat la cama.
- PIN. ¿Y ahont l' han portada?
- MAR. Aixó es lo que jo he dit, y m' han contestat á cal manescal. No es veritat que han sigut poch galans.
- PIN. No senyor, molt ben fet; ab asuntos dels ossos hi entenen més que 'is metjes. ¿A quin manescal l' han portada?
- MAR. Oh, no ho sé; no he pensat á preguntarli.
- PIN. Rábia. (*Donant un cop de peu.*)
- MAR. Home, vagi al carrer de Sant Pau, potsé li darán raho, ó potsé l' han portada á casa de vosté.
- PIN. ¡Y com! Si jo tinch la clau. Ho preguntaré.
(*Se 'n vá.*)

ESCENA VII

MARTÍ

MAR. Me sab greu, pobre senyor Pinyol. Pues es una

desgracia com un' altre. Aném á arreglar las bicicletas.

ESCENA VIII

SARA

SARA (*Entra ab la bicicleta figurant que vé d' una excursió.*) ¡Je, je, je! ¡Encare 'm sembla que 'l veig! Y quina cayguda pobre senyor! Ell volia seguirme. Pero cá, li deixat á mitj camí; ell ja probava per aconseguirme fent un esforç de flaqueza pero jo no 'm deixava atrapar. ¡Pobre senyor Cunill! Per xó es el més atrevit! ¡Ja, ja, ja! 'M volia pendre la van-guardia y cuan ja 'l tenia aprop meu, allavors 'm poso á tota máquina. De prompte sento que diuhen; ¡es aquell, es aquell! y era que había fet caurer á una senyora, y allavors ell que apreta á correr porque 'ls municipals no l' aturessin, cuan arribém á la Rambla de Catalunya, y no se com ha estat qu' ell y bicicleta han format allí una coca; ¿en voleu allí de gent? Jo que si, que m' escapo tant corrents com he pogut, y lo que després ha passat no ho sé. (*Cridant.*) Martí, Martí.

ESCENA IX

SARA y MARTÍ

MAR. Voy. ¡Ay, ay! Que aviat l' han curada.

SARA ¿A mi?

MAR. Com sé que li han trencat la cama y l' han portada á casa 'l manescal, y veig que ja está curada, perxó 'm sorprend.

SARA Vamos, veig qu' está de broma; ja veurá, porti una cervesa.

MAR. Al moment. (*Potsé hi fet una planxa.*)

ESCENA X

SARA, ENRICH y CUNILL

ENR. *(Sara está sentada esperant la cervesa. Cunill entra embolicat de cara y agafat ab Enrich que l' assenta en una cadira.)* Ja li deya; no corri tant; no veu que te las camas flacas.

CUN. La culpa la te la senyoreta Sara.

SARA ¡Ja, ja, ja! No veu que vol ser tan valent. Vol dir que s' ha fet mal?

CUN. Ca, una broma; m' hi trencat tres caixals y després la cama.

SARA ¡Ja, ja, ja!

ENR. Senyoreta Sara no estiga per bromas, aquest home s' ha de portar á l' hospital.

SARA Vol dir?

ENR. No veu que te las barras fetas malbé. ¡Oh! y els nassos y els mo... vull dir els llabis. ¿No es veritat senyor Cunill?

CUN. Si, senyor; fassi aná á buscar una victoria que aniré á casa.

ENR. Al moment. ¡Martí!

MAR. Voy. ¿Que també 'n vol vosté? *(Desde dins, y al moment surt ab la cervesa, indicant á Enrich si també 'n vol.)*

ENR. ¡Fugí d' aquí! No veu que té la cama trencada!

MAR. ¡Qui! ¿El senyor Cunill? Avuy es día de tren-car camas. Agafi, que 'l portarém á dins.

(Ho fan.)

ESCENA XI

SARA y LLUIS

SARA Cuan veig que per res s' espantan hasta 'm fan riure; l' home sempre ha de ser valent; si jo hagués sigut home...

LLUIS Sara.

SARA Hola, senyor Lluís.

LLUIS Si no 'm dongués un desayre li parlaria d' un assumpto molt urgent.

SARA Parli home. ¿Que li faig pó?

LLUIS Es que...

- SARA Vagi al grà, home, vagi al grà.
LLUIS Pues... (Are li dich.) Jo l' estimo, ¿sap?
SARA No ho sabia; ara que m' ho diu si que ho sé.
Y vosté...
LLUIS ¡Ay!
SARA ¿Es veu capàs d' estimarme?
LLUIS Jo fins al cel.
SARA Veu; á mi no m' agradan aquestas monerías.
Dónguim la mà. (*Sara prova la forsa de
munyeca á Lluís, y li tors el brás.*)
LLUIS ¡Ay, ay! Que voldrá fer!
SARA Apreti fort.
LLUIS ¡Üy! Recristo, quin mal m' ha fet.
SARA Veu, no serveix.
LLUIS Si, pero m' ha torsat el brás.
SARA Jo vull homes de nervi, homes de punyo, que
sigan valents.
LLUIS Bueno; jo de valent ja 'n soch, pero...
SARA Sab tirá 'l floret, l' espasa, 'l sabre, pistola?...
LLUIS ¡Ay, ay, ay! ¿Y per poguerla estimar tinch de
saber tot aixó?
SARA Si senyó. No vull titellas per marits.
LLUIS Bueno, bueno, ja n' apendré. Per aixó ja 'n
soch de valent. ¿Ho sent?
SARA Aixi m' agrada. ¿Sab que penso Lluís?
LLUIS ¿Que pensa?
SARA Que 'm sembla que vosté es qui m' ha enviat
l' anonim?
LLUIS (Adios, que li dich ara!) Si senyora, pero no
li gosaba dir.

ESCENA XII

SARA, LLUIS y ENRICH

- ENR. (Qui serà aquet que enrahona ab la Sara. Qui-
na ràbia m' agafa! Ja veurás ara.) (*Desde 'l
portal.*) Jove aqui ja hi es de massa.
SARA (¡L' Enrich!)
LLUIS Potsé hi serà vosté.
SARA (M' agrada. ¡'S coneix que m' estima!)
LLUIS (Aquet deu se 'l rival.) (*Fent el valent.*)
SARA (Ara 'l vull veure si serà valent.) (*A Lluís.*)
ENR. Vosté á mi no 'm coneix.
LLUIS Y vosté á mi tampoch.
ENR. ¿Vosté no sab com me dich?
LLUIS No senyó. Ni ganas.

ENR. Sino que tinch por de ferli mal ja l' hauria confirmat.

LLUIS ¿A mi? ¡Armas, armas!

SARA (Aixis m' agrada.) (A Lluís.)

ENR. ¿'M desafia?

LLUIS Sí, senyó. ¡Y 'l vull matá!

ENR. Aixó ja ho veurém.

SARA (Potsé si que de debó...) Senyors jo 'ls suplico.....

ENR. Retiris per favor Sara.

SARA Es que voldria....

ENR. No passi cuydado.

SARA (M' estaré aprop per si acás.)

(S' en vá ab la bicicleta.)

ESCENA XIII

LLUIS y ENRICH

ENR. Busquis padrins.

LLUIS No 'n coneix cap.

ENR. Els de batejar.

LLUIS Tampoch los coneix.

ENR. Pues els de confirmar.

LLUIS No m' han confirmat may.

ENR. No, donchs tinga. (Are ja ho ets.) (Lluís reb una bofetada d' Enrich que fá mutis.)

ESCENA XIV

LLUIS y MARTÍ

LLUIS ¡Recristo! Porteu aygua fresca, Martí. M' ha deixat cego! ¡El vull matá! ¡El vull matá!

(Lluís se xupa ab cervesa fent mutis.)

MAR. Que fá ab la cervesa, sembla que 's renta la cara. ¡Que li haurá passat! Me sembla que tindrem saragata!

(Martí treu la cervesa y se 'n vá.)

ESCENA XV

CUNILL

CUN. Aquí fora fá mes fresca. M' han deixat sol,

¡Pobre Cunill com t' has de veurer! Aixís que la Ignocencia ho sápigá, se posará trista; demá portarán els diaris: «En la plaza de Cataluña los ciclistas atropellaron á una anciána de 70 años y no pudieron ser detenidos: ¿que hacen las autoridades con estos ciclistas?» Y ells no saben que 'l pobre ciclista s' ha romput la nou del coll per mor d' ella. Si d' aquesta escapo, may mes bicicleta.

ESCENA XVI

CUNILL y PINYOL

- PIN. Ningú me 'n sab dar rahó. ¡Ay, ay! ¿Senyor Cunill que l' han cassat?
- CUN. Si, senyó; ab una ratera.
- PIN. ¿Que no ha vist la Sara?
- CUN. Si senyó.
- PIN. ¿Es dir que ha prés mal?
(*Cunill pensa que ho diu per ell.*)
- CUN. No es res; la cama trencada y tres caixals.
- PIN. ¡Pobre de mi! ¿Y ahont es la Sara?
- CUN. Aquí. (*Senyalant la cama.*)
- PIN. ¡Ah la te aquí! (*Vol dir la Sara.*)
- CUN. Y donchs, que vol que la deixi al carrer.
- PIN. Ben fet, senyor Cunill, vosté es un bon amich; ja l' ha portada ab cuydado?
- CUN. ¿Home, vosté dirá? No veu qu' es meva.
- PIN. ¡Senyor Cunill, tinga compte! Ella es meva y de la dona, Deu la tinga al cel.
- CUN. Donchs senyor Pinyol si vosté es el pare, cal que cuidi de la cama trencada.
- PIN. Ja ho sabía primer que vosté. ¡Ditxosas bicicletas!
- CUN. (¡Primer que jo!) En fi si vé la Ignocencia, digalí que ja estich un xich milló, y que luego vindrá la victoria y ab ella aniré á casa.
- PIN. Jo també entraré á veurer la Sara.
- CUN. ¡Ah! ¿Qu' es aquí?
- PIN. ¡Home, si vosté m' ho acaba de dir!
- CUN. ¡Jo! Y vágissen en nom de Deu! (Aquest home no hi es tot!) (*Mutis.*)
- PIN. Vosté es un ximple. (Aquest home se m' ha rifat, sino 'l mato, es perque no s' hi podría tornar.)

ESCENA XVII

PINYOL y IGNOCENCIA

IGN. ¡Hola, senyor Pinyol ¿Qué ha vist á n' en Cunill?

PIN. No me 'n parli, no 'l puch veurer ni en pintura.

IGN. Jo tampoch. ¡El poca vergonya!

PIN. Vosté es la seva senyora y no 'l pot veurer? Ja n' hi deu haber fet alguna de molt grossa.

IGN. Y molt, senyor Pinyol. Afiguris que s' há encapritxat ab una tal Victoria, que no se qui es.

PIN. Aixó es lo que 'm deya are fa poch; y. crech que ha prés mal.

IGN. Fort.

PIN. Parlaba de la Victoria que l' acompanyaría á casa de vosté.

IGN. Ja ho veu, ja ho veu, si te modos. ¡Quins marits! Afiguris qu' hem quedat per veure si trobaríam la Sara.

PIN. ¡Ay! Gracias del cuydado.

IGN. No, no hi ha de qué darlas. Y per compte de cumplir com debía, se 'n ha anat darrera d' aquesta tal Victoria. Que vingui á casa ja sabrá qui es la seva Ignocencia.

PIN. Té un marit que no serveix per res.

IGN. Per res, ni per buscar la Sara.

PIN. Senyora, se 'n guardarà prou de buscar la Sara.

IGN. Es clar, com que ja li trobada.

PIN. ¡L' ha trobada! ¿Ahont, ahont?

IGN. Al carrer de Sant Pau, pobreta, li han trencat la cama.

PIN. (¡Filla meva!) ¿Y ahont es ara?

IGN. Li deixada á cal manescal que la cuessin desseguida. Si l' hagués vista tan quietona cuan li posaban la pega y el paper d' estrassa xupat ab árnica; después las canyetas, vamos, ho ha fet molt bé.

PIN. ¡Pobreta!) ¿Y no demanaba á son pare?

IGN. ¡Y ara! ¡Sino que hagués demanat á vosté!

PIN. ¿Es dir que no 's queixaba per res?

IGN. Per res.

PIN. (Es filla dels Pinyols, que no s' espantan may.)

¿Ara deu estar sola?

IGN. No hi ha por, son bona gent.

- Pix. A quin manescal l' ha portada?
INO. A ca 'n Darder.
Pix. ¡Ah, ja 'l conech; me n' hi vaig desseguida.)
(*Se 'n va.*)

ESCENA XVIII

IGNOCENCIA

- INO. Vaya un interés que hi té aquest home. ¡Sembla que siga seva! Ara no sé que fassi. (*Rumiant.*) Si entro á veurer á n' en Cunill, no; vigilaré aquí fora fins que vinga aquesta senyora Victoria: la vull conèixer. Y segons com, potsé que la esgarrapi, la poca pena. ¡Amistansarse ab un home casat. Deu ser aquesta la Victoria, no te mal gust el pillo. Fieus dels marits! (*Fa com qui se 'n vá, mirantse á Sara qu' entra.*)

ESCENA XIX

IGNOCENCIA y SARA

- SARA (*Que mira aquesta senyora.*)
INO. Dispensi senyora, la pregunta: ¿que 's diu Victoria vosté?
SARA No senyora, no.
INO. Potsé m' hi equivocat. Dispensi.
SARA Ja está dispensada.
INO. Prou es ella, no m' erro; jo vigilaré. El seu tipo no m' agrada.)
(*Se 'n vá.*)

ESCENA XX

SARA sola

- SARA Vaya unas preguntas. Ahont deurán ser en Lluís y l' Enrich?... Y si ara s' haguessin desafiats?... jo 'n tindria la culpa. ¡Ay! Ara sento una especie de cosa que hasta 'm sembla que l' estimo... Si aquell ximple 'l matés y fés una bestiesa. ¡Martí, Martí!
MAR. (*Desde dins.*) Voy.
SARA Vull saber ahont han anat.

ESCENA XXI

SARA y MARTÍ

MAR. ¿Que 'm cridaba?

SARA ¿Que sab ahont son l' Enrich y en Lluís?

MAR. No senyora; no mes he vist que 'n Lluís se rentaba la cara ab la cervesa que hi portat á vosté.

SARA Bon profit.

MAR. Després he vist al seu pare qu' está desesperat buscantla per tot; que 's creu que li han trenecat la cama.

SARA Algún ximple li deu haber notificat.

MAR. (Are 'm diu ximple.)

SARA Potsé ha sigut vosté.

MAR. Jo, no senyora, no. Es dir, si, es que... á mi m' ho han dit, sap?

SARA ¿Qué fa vosté per allá dins?

MAR. Estíeh posant árnicia á la cama del senyor Cunill.

SARA ¿Es dir que s' ha fet molt mal?

MAR. ¡Cá! Una esgarrinxada y un cop á la cara; total rés.

SARA Pues me convindría saber ahont es l' Enrich y en Lluís.

MAR. Miri, are ve en Lluís.

SARA Gracias á Deu. *(Martí s' en vá.)*

ESCENA XXII

SARA y LLUIS

(Lluís porta dos sabres, dos florets y dos pistolas.)

SARA Pero, ¿ahont vá ab tantas armas?

LLUIS Vosté m' ha dit qu' había de ser valent y vull serne, vinch per matar al rival.

SARA Pues tréguisho del cap, porque aixó no ho puch permetre.

LLUIS Ell m' ha confirmat.

SARA Millor: així s' ha estalviat el bisbe.

LLUIS Per aixó el mataré, porque no es bisbe y m' ha confirmat.

SARA Calmis, calmis senyor Lluís.

LLUIS No 'm vull calmar; mataré á n' ell, á vosté, á son pare y á tota la parentela.

SARA ¿Pero, que s' ha tornat boig?

LLUIS Si. Y si no 'm dona una esperansa, soch capás de matar á tots el Pinyols de tota la seva familia.

SARA Be home. Aguardis un moment, ja la tindrà la resposta. (Jo que 'm pensaba qu' era cobart, si 'm descuydo.) (*Se 'n vá ab la bicicleta per la dreta del espectador.*)

ESCENA XXIII

LLUIS y IGNOCENCIA

IGN. ¡Jove! ¿Deu lo guard?

LLUIS Deu lo guard: ¿qué vol? ¿Qué demana?

IGN. (Ay Deu: cuantas armas; potsé es esmolet.)
Escolti; vosté enrahonaba ab aquesta senyoreta...

LLUIS Si, perque; ¿que no puch parlarhi?

IGN. ¿Ja sab qui es, y com se diu?

LLUIS Si senyora, ¿y qué?

IGN. No ho crech que ho sápigam.

LLUIS Donechs se diu... se diu...

IGN. Victoria; ja m' hi ho pensat que no ho sabia, creguim, no se 'n fíhi perque es una camandulera.

LLUIS ¿Qué diu?

IGN. Si; una cualsevol.

LLUIS Ja ho sab del cert lo que diu?

IGN. Vegi si ho sé... aixó li dich per vosté perque veig qu' es molt cándido.

LLUIS Y com ho ha sapigut vosté qu' es...

IGN. Ja 's veu; vosté vigili y me 'n donará rahó.

LLUIS Miri que devegadas hi ha un mal entés.

IGN. Escolti; aquesta senyoreta há vingut per fugir ab el meu marit y per aixó vigilo.

LLUIS Ab el seu marit!

IGN. Si, home, si.

LLUIS Be, ¿y qui es el seu marit?

IGN. Es en Cunill.

LLUIS (Vetaquí perque tan sovint van ab la bicicleta.) Vaja no ho crech; no veu qu' es tan lleig.

IGN. El meu marit es lleig? No se 'l deu haber mirat bé; y á més Sant Antoni 's vá enamorar d' un porch, y també 's podria enamorar de vosté.

LLUIS Bé, no s' enfadi senyora...

IGN. Ignocencia.

LLUIS (¡Ignocencia!... Ja 's veu que 'n té.) Donchs, aquesta senyoreta es filla de...

IGN. Es filla d' un tal... un tal Joan... no sé l' apellido, ja me 'n enteraré; de totas maneras vosté vigili y jo també, y així veurá com ho descubrirém. (Se 'n vá.)

ESCENA XXIV

LLUIS, PINYOL, *al final* MARTÍ

PIN. Llamps y trons!...

LLUIS (Hola! El senyor Pinyol.)

PIN. Sembla mentida que 'm fassin fer el ximple: vinch del carrer de Sant Pau y res; ningú me 'n sab donar rahó, vaig á ca la Ciutat, no saben de que 'ls parlo, vaig á cal manescal, no hi era; pregunto á un dependent si havían portat una noya ab la cama trencada y se 'm posa á riurer dihent: aquí no més han portat una gosseta! Per no desenfrenar el meu gènit he pensat: vésten... perque farias un disbarat: aixó de burlarse de un pare que busca sa filla... y encara no la puch trobar. Tinch un cap que no 'm cap á dins del cap.

LLUIS Home, senyor Pinyol, no s' enfadi tant.

PIN. ¡Ah! es vosté? Tampoch me 'n sab donar rahó?

LLUIS Jo al puesto de vosté, no m' encaparraria tant. Al cap y á la fi no es pas filla de vosté.

PIN. (Que diu aquet tanoca.)

LLUIS No sent filla, com diuhen, ja veurá, jo...

PIN. Vosté es un ximple. (Encara 'm tornaré boig.)

LLUIS Veu, cantant las veritats se perden las amistats.

PIN. (Prenemho rihent.) Pues de qui es filla, vamos, digui senyoret.

LLUIS Es filla d' un tal Joan no sé qué; y son verda-der nom es Victoria: si home, sí; si tots ja ho sabém.

PIN. Sino que veig qu' ets un maníquí ja t' hauria romput la closca, las costellas y t' hanría tornat á fer! ¡Martí!

MAR. (Desde dins y al moment surt.) Voy.

PIN. Es aquí 'l senyor Cunill?

MAR. Si senyor.

PIN. Vaig á veurel: el deixo per...

ESCENA XXV

LLUIS y MARTÍ

- LLUIS Sembla que li he tocat el viu.
MAR. Vosté senyor Lluís, ¿que no vol entrar?
LLUIS No: vull esperar aquell jove tan guapo.
MAR. ¿Qui vol dir. El senyor Enrich?
LLUIS Sí. Tinch ganas de demanarli una satisfacció.
MAR. Qué han tingut alguna cosa?
LLUIS És aquell rival que jo li deya, y perque m' ha vist que parlava ab ella se m' ha acostat y m' ha clavat una bofetada, y are tenim un *lance* de *honor*.
MAR. Mal fet. (Vetaquí perque se xupaba la cara.)
LLUIS Qué diu?
MAR. Vull dir, ben fet aixó del *lance*.
LLUIS Ja ho veu, me l' ha pegada; y aquí porto las armas.
MAR. Ahont vá tan carregat. ¿Es dir que tant mateix se desafian?
LLUIS Soch/jo, 'l que 'l desafío; així que me l' ha pegada ha fugit; es un cobart.
MAR. Y tot per la senyoreta Sara.
LLUIS ¡Sara! ¡Sara! Jo també m' ho pensaba, pero no es tal Sara, 's diu Victoria, y aquet Pinyol tampoch es son pare.
MAR. ¿Vol dir que no es filla seva?
LLUIS ¡Y cá!
MAR. ¡Si que m' ha enganyat! ¿Y vosté ho ha descobert?
LLUIS Tot. Es filla d' un tal Joan, l' apellido no 'l sé, pero ja ho sabré; 's fá dir Sara y son verdader nom es Victoria.
MAR. Sí qu' es estrany.
LLUIS Fassí al favor; digui al senyor Cunill que 'l nombro padrí.
MAR. Será servit. Miri, ara vé 'l senyor Enrich.
LLUIS Que vinga; 'ns veurém las caras.

ESCENA XXVI

LLUIS, MARTÍ y ENRICH

- ENR. Martí, digui al senyor Cunill que luego vindrán á buscarlo.

MAR. Pero si no s' ha fet res, total una esgarrinxada, y ab un poch d' àrnica que li he posat ja està curat.

ENR. Jo cumpleixo lo qu' ell m' ha demanat, y tal com prometo ho faig.

MAR. Pues vaig á dirli. *(Se 'n vá.)*

ESCENA XXVII

LLUIS y ENRICH

LLUIS Escolti, jove; ja tinch las armas aqui.

ENR. ¿Es vosté?

LLUIS ¡Jo! que vinch decidit pe 'l desafio, y com més prompte millor; vaig depressa per enviarlo al altre barri.

ENR. ¿Es dir que ja conta guanyar?

LLUIS Si senyor.

ENR. Pues si s' ha de fer ab tota regla, busquis padrins.

LLUIS Ja 'ls tinch.

ENR. Donchs jo buscaré 'ls meus, y dintre un quart ens batrém, ab paraula d' honor.

LLUIS Paraula d' honor, y antes de bátrens li dich que ho faig sols per la bofetada que m' ha donat; no per aquesta senyoreta que 's fá dir Sara; lo qu' es una coqueta, porque ni se 'n diu ni es filla d' aquet Pinyol que crida tant; lo que ha fet ha sigut rifarse de tots dos.

ENR. Aixó que diu es fals.

LLUIS Pues prénguisho com vulga, jo ja sé qu' es vritat. Hasta desseguida. *(Lluís entra á la caseta.)*

ESCENA XXVIII

ENRICH y PINYOL

ENR Y, aquet ximple es capás de pëndresho á la valenta, ¿y jo per no fé 'l tonto m' hauré de batre? ¡No me 'n faltará d' altre!

PIN. Hola, senyor Enrich.

ENR. Me vé. com l' anell al dit.

PIN. Digui; ¿qué ha vist á la Sara?

ENR. Ja li explicaré. Ara m' ha de fer un favor, qu' es de gran compromís.

PIN. Demani que ja sab que may dich que no

- ENR. ¡Vosté será 'l pare de la senyoreta Sara, sens dupte!
- PIN. Mentres Deu ho vulgui, si senyor.
- ENR. Pues vosté estarà enterat de que jo pretench la mà de sa filla Sara, que crech que se 'n diu.
- PIN. Mentres deu ho vulga.
- ENR. Donchs jo la estimo y crech que vosté no 'm donará un desayre, y ab aixó aquí hi ha un rival que té pretensions de desbancarme, y antes de demanarli la seva filla, que crech que ho es...
- PIN. Mentres Deu vulga.
- ENR. Vull donarli probas de que la estimo.
- PIN. Probas; ¿quínas probas son?
- ENR. Vosté m' ha de ser padri.
- PIN. ¡Padri!
- ENR. ¡Si senyó!
- PIN. ¿Qu' encare no es batejat?
- ENR. No es aixó. Es que dintre un quart tinch un *lance de honor*.
- PIN. Si es així, conti ab mi; m' agradan 'ls *lansas*. Are m' haig de veurer ab l' altre padri del contrari.
- ENR. Créch que luego serán aquí, y jo mentrestant ab permis de vosté, aniré á ultimar un petit asunto.
- PIN. Com' vulga; pero, y la Sara!
- ENR. Ja li he dit que li explicaría.
- PIN. Que m' ho explicarà? Donchs allí dins l' espero. (Veyám que será tot aixó.) (Se 'n vá.)

ESCENA XXIX

ENRICH y SARA

- ENR. Casualitat; aquí está ella!
- SARA Dítxós Enrich, pensaba no tornarle á veure!
- ENR. ¿Es vosté?
- SARA Jo, que m' he cansat d' esperá.
- ENR. Y, no puch saber el motiu.....
- SARA Dispensi; en aquet moment..... (*Ruborisantse.*)
- ENR. (No puch duptá que m' estima!)
- SARA Sápigá qu' estich enterada de tot lo del desafío.
- ENR. ¡Ah, sap!...
- SARA Si senyó. De tots modos ja 'm penso que no

arribarà la sanch al riu. Ell prou farà 'l valent, pero jo ja sé fins ahont pot arribar. Es natural qu' ell s' hagi picat del honor cuan vosté li ha donat la bofetada. Fort, perque es tant atrevit. Ell diu que m' estima, bueno, no li privo pas, pero ara ell te de mirar si jo estimo á n' ell, y no pot ser perque 'l meu cor es...

ENR. Digui que no m' hi equivocat pensantme en que pot ser meu!...

SARA Que jo digui... (*Baixant 'ls ulls.*)

ENR. No 'm fassi patir...

SARA Donchs... si; á que negarho; l' estimo!

ENR. ¡Ah, Sara!... ¡Soch ditxós!

SARA Si; pero aixó del desafio...

ENR. Si es que ho vol, estich disposat á doná una satisfacció al agraviat perque no 's porti á cap, á fi de que vosté no sofreixi.

SARA Al contrari; si jo lo que desitjo es que se li dongués una llisó sense acudí á medis estrems.

ENR. ¡Ah... vamos ja comprench! Vol dí que sense matarnos...

SARA Aixó es... (*Com endevinant.*)

ENR. ¡Ja; si!... Li foradaré una cama.

SARA (*Espantada.*) No, home, no, res d' aixó! Lo que vuy dí es que l' intimidí; que logrí esporroguir-lo; y vosté que ja sé que de sobras ne sap, en sense ferli mal.

ENR. No parli més: faré lo que desitja: però no ho sé si ho sabré fer. Potser m' escaparé 'l riure...

SARA Mal fet. Vosté te de fer el paper ben sério. Ara jo 'l deixaré per una estoneta, y vosté fassi tot lo que convinga; esperánt que recordará que lo del desafio te de ser tot una broma!

ENR. Perdi cuydado Sara: pues en cap altra ocasió 'm sabria tan greu morir com en aquesta, en que sé que m' estima.

SARA ¿De debó?

ENR. ¡Li juro!

SARA Donchs pensi en que també vull sé estimada, y no vull que mori may...

ENR. Ets un ángel!...

SARA Adeu! Adeu! (*Anàntsen.*)

ENR. ¡T' espero!

SARA ¡Si!

ESCENA XXX

ENRICH, *aviat* CUNILL, PINYOL
y MARTÍ *per la dreta*

- ENR. Es bonica! La estimo, y 'l meu cor ja pressentia que no 'm desayraria! Ara sols falta que 'l seu pare 'ns donga el consentiment, y desempellagarme d'aquell ximplet ab qui procuraré divertir-me una mica. ¡Hola! Aquí surt don Ramón en companyia del senyó Cunill; procurém escoltá lo que digan y decidirém.
- (*Se 'n vá.*)
- MAR. (*Sortint y al senyó Cunill.*) Jo 'l que li dich qu' ell m' ha dit que li digui que 'l nombra padrí per tot aixó de rompres la crisma.
- PIN. Aixis donchs ho som els dos?
- CUN. Sens dupte.
- PIN. Pues ja qu' hi som y convé, podém tractar de las formas, pactes y motius de que vé aquet lance de honor.
- MAR. El senyor Lluís m' ha contat, que vé d' un bolet.
- PIN. No senyor: estás equivocac, perquè tot ha vingut d' una paraula mal sonánt segóns m' ha dit l' Enrich. Es una paraula que l' ha ofés molt.
- CUN. Que la digui.
- MAR. Está clá.
- PIN. Pues li ha dit Ruch... y de aquí ha vingut el gran bolet.
- CUN. Aixó per mi no té cap importancia.
- MAR. Jo tampoch hi veig motiu.
- PIN. Senyors lo que s' ha de buscar es l' origen d' aquet bolet, de que vé qu' ell l' ha prés.
- MAR. Segons han dit la culpa la té la senyoreta Sara.
- PIN. ¡La meva filla! es fals; si no ha vingut, ni se ahont es, ni ahont para.
- CUN. Pero...
- PIN. Nada; convé donchs ultimar aquest assumpto.
- CUN. Per mí es una nata ben donada.
- PIN. Donchs per mí es una catxeta de primera.
- MAR. Pues per mí es que l' han confirmat; porque 's xupaba la galta ab cervesa per falta d' aygua fresca.
- CUN. Si es així, el desafio te de ser á floret, á primera sanch, y á deu passos de distáncia.

- MAR. ¡Ja, ja, ja! Si no s' hi arribarán!
- CUN. No hi fá res, ¿que 'ls voleu deixar fer mal?
- PIN. Per mí conforme.
- CUN. Y es clá, home.
- PIN. Ara s' ha de tractar punt y hora.
- MAR. 'M sembla qu' hauriam d' aná á sota Montjuich.
- CUN. No pot ser. ¿Com t' hi ficas á sota?
- PIN. ¡Je, je, je! Es clá, home.
- CUN. Per mí al camp de 'n Grasot.
- MAR. Donchs jo al camp de l' Arpa.
- PIN. ¡Cá! Mes val que tot quedi á casa y no doném publicitats. Per mí aquí mateix.
- MAR. També m' agrada. Aixís veuré comedia, y no hauré d' aná al treyato.
- CUN. Martí, digui al senyor Lluís que surti.
- MAR. Aquí vé.
- PIN. Millor.

ESCENA XXXI

DITS y LLUIS

- PIN. Senyor Lluís. Els padrins hem resolt que las armas han de ser floret y á deu passos de distància, y el punt de batres es aquí mateix. La hora no s' há pactat, considerant que s' ha de fer com mes prompte millor, perque tots tenim tart; ¿no es vritat?
- CUN. A mí la Ignocencia m' espera.
- PIN. A mí la filla; cuyteu á rompreus la crisma.
- CUN. Escolteu Martí: que teniu aygua naf, àrnica, venas, y esca?
- MAR. De tot hi ha.
- LLUIS (Vull fer el valent, y tinch un formigó á las camas que no 'm puch tení. No sé perque 'm sembla que tinch molta pó!)
- CUN. ¿Vol pendre alguna cosa?
- LLUIS Si senyó: un cotxe, per sé mes aviat á casa.
- CUN. Y, també una copeta, eh?
- LLUIS Bueno. (*Molt desmayat*.)
- CUN. Una copeta d' ayguardent.
- LLUIS Bueno.
- CUN. Martí, pórtali una copeta.
- MAR. ¿La vol de anissat?
- LLUIS Bueno.
- CUN. Animo, home, ánimo.
- LLUIS Bueno.
- MAR. Tingui.

LLUIS Gracias; bueno.

PIN. Sembla que tinga pó?

LLUIS Ah, li sembla? Y cá! Si per cás es la pó la que 'm té á mí. Escoltin; que no podria fer testament per lo que puga ser?

CUN. Y ara? No veu qu' es á primera sanch.

LLUIS A primera eh? Es que jo de primera no 'n tinch: tota es de una mateixa classe... Si per desgracia 'm matés, sápigán que tinch el ninxo al cementiri nou, número 247, y el meu desitj fora que vinguessin al enterro.

CUN. Pobre xicot!

MAR. Moris tranquil, que ja hi vindrem, ja.

LLUIS (Quinas ganas tinch de plorá). Bueno, donchs després que siga enterrat espliquin tho tot al pare, de que vé que soch mort.

CUN. Vamos, senyor Lluís, pensaba qu' era mes valent.

LLUIS Donchs mal fet de pensarho. La meva familia tots son tan valents com jo.

MAR. Ara vé 'l senyor Enrich.

LLUIS (Que Deu m' hagi perdonat!)

ESCENA XXXII

DITS y ENRICH

ENR. ¡Deu los guart! ¿Ja m' esperaban?

PIN. Si senyó. Els pactes son á primera sanch y á deu passos, l' arma es el floret.

ENR. Acato lo convingut pels padrins. (¡Quina pallissa li daré!)

PIN. Pósintse en guardia.

LLUIS (Qui pogués estarhi dins d' una garita.)

PIN. Las armas.

MAR. Aquí están. (*Els padrins examinan las armas, un d' ells las entrega.*)

CUN. Contém las passas; una, dos.....

(*Contant las passas.*)

LLUIS Escolti, no podria ser á onze?

PIN. En guardia.

LLUIS Tingui compte donchs de fer mal; aquí ahont me veu tinch malas espurnas.

MAR. ¿Vol fer el favor de callar?

LLUIS ¡Oh! es que...

PIN. A la una, á las dos, á las tres.

ESCENA XXXIII

DITS é IGNOCENCIA

IGN. Com se coneix á qui ho fan tot aixó.

CUN. ¡Adiós! ¡La Ignocencia!

IGN. Y com he vist la intenció hi avisat al cabo de municipals. Y aquet ximplé del meu marit se 'n vé al contrari d' aquet pobre jove qu' es un ignocent.

CUN. No veus que jo soch padrí.

IGN. ¡Ah, si! ¿qué l' han de confirmar?

PIN. Escolti, escolti. Vosté es una xafardera y una embustera.

IGN. Jo... jo embustera?

PIN. Sí senyora.

MAR. ¡Ay, ay, ay, com s' embolica!

PIN. Vosté m' ha dit que á la Sara li habían trencat la cama.

MAR. Sí senyó. També m' ho ha dit á mi.

IGN. Ay, Deu li torni.

ENR. (Veyám com acabarà aixó.)

IGN. A vosté n' hi falta un bull.

PIN. Y á vosté dos. ¿Ahont es la Sara?

IGN. Qué n' ha de fer vosté? No ho sents Cunill, m' ha dit xafardera.

CUN. ¡Bé, dona, potsé te rahó l' home.

IGN. ¡Ay, poca vergonya! Com se coneix que tens á la Victoria.

CUN. ¡Jo!

LLUIS Bé, que faig ara ab aixó! (*Ensenyant el floret.*)

IGN. Si tot se sab, en Martí ja m' ho ha explicat.

(*A Cunill.*)

MAR. Jo! Vosté es una enredona!

IGN. Donchs perque ho deya.

MAR. Jo... que li pot fer á una senyora...

LLUIS Si senyora. Vosté també m' ha dit que la Sara 's deya Victoria. (*A Ignocencia.*)

IGN. Mentida; aixó ho ha dit en Martí.

MAR. ¡Just! Carreguéume 'l mort á mi ara!

ENR. Y vosté m' ha dit que la Sara no es filla del senyor Pinyol. (*A Lluís.*)

PIN. Y vosté també m' ho ha dit á mi. (*A Lluís.*)

LLUIS Si jo ho he dit es perque la senyora Ignocencia m' ho ha dit á mi.

PIN. ¡Calleu! ¡Veyam si 'ns entendrém!

IGN. Bé pero, ¿qui es la seva filla?

PIN. La Sara.

ESCENA XXXIV

DITS *y* SARA

SARA Aquí la tenen.

PIN. ¡Filla meva! Aquesta senyora m' ha dit que t' habían trencat la cama.

SARA ¿A mi? Per ara no m' han trencat res.

IGN. (¡Jo! Que s' enreda aquest home.) Es fals, no 'l creguis no.

CUN. Si jo no 'n sé res de lo que passa.

PIN. Vosté m' ho ha dit á mi mateix.

IGN. Vosté no hi es tot, creguim; fassis donar una mirada que total val deu rals.

PIN. ¿Per qué ho diu?

IGN. Perque la que li han trencat la cama es la gosseta de casa que 's diu Sara!

PIN. ¡Y vágissen al botavant! (Vaya una planxa. ¡Se m' han rifat!)

Tots ¡Je, je, je!

ESCENA ÚLTIMA

DITS *y* COTXERO

COT. La victoria es aquí.

IGN. ¡La Victoria! ¿Que potser la esperabas?

CUN. Si, dona si.

IGN. ¡Encare ho gosa á dir! ¡El poca pena! Es dir que ha vingut en cotxe.

COT. No senyora, ab caball.

IGN. Qu' entri que la veurém.

COT. No pot ser, aquí no hi pot entrar.

IGN. ¿Que potser es molt grossa?

COT. Ja veurá, com las altras; es de quatre assientos.

IGN. ¿Qué diu? ¡Aquet se burla de mi!

CUN. Pero dona, si t' enfilas sense saber lo que dius, ni que fás, ni lo que t' empatollas! ¡Si tot ho enredas! ¡Calla d' una vegada!

IGN. Vosté m' ha enganyat.

MAR. ¡Jo!

IGN. Ves qui tenia de pensar que la Victoria fós un cotxe.

PIN. Y vosté un carretó sense número.

CUN. Ja hi torném á ser.

LLUIS Bé, que tinch de fer jo ab aquets trastos.

PIN. L' Enrich li dirá.

SARA No; jo, aprofitant la ocasió al mateix temps per dir al meu papaito que desde avuy prou bicicletas ni tonterias d' aquestas que de rés instruheixen.

PIN. De debó?

SARA Li prometo.

PIN. Que santa Perpétua perpetuament t' escolti.

SARA En cuant á vosté, perdoni si li dich que la meua intenció no ha sigut may la de estimarlo, sentint vivament que s' hagi pogut enamorar de mí.

CUN. (Hola!)

LLUIS (Aixó ja no es pebrot; es carabassa.)

SARA Per lo tant desde avuy endevant si es que 'l meu papá ho permet 'm dedicaré á estimarne un... que també m' estimi y...

PIN. Com s' entén? Que potser...

ENR. Don Ramón; el jove á qui aludeix sa filla, es un servidó: ens estimém; y si la contestació de vosté, no es contraria á las mevas esperansas, me contaré el més ditxós.

PIN. Home... si s' agradan y han de ser felissos desde ara dono el meu consentiment.

SARA Ay, papaito y qu' estich contenta!

ENR. Gracias, don Ramón.

CUN. Vaja me 'n alegre.

MAR. Y jo si fós capellá els casaba aquí mateix.

LLUIS Y jo que penso que si una no 'm vol, un' altra 'm pendrá; m' importa poch el que 'ls dos 's casin ó no. Ara mateix no 'n sé rés, y potser n' hi há dos dotzenas que 's moren per mí.

MAR. Home; si de aqueixas que pensa n' hi há alguna que no 's pot curá, atrássimela.

LLUIS Aixó es lo que voldriau. Estigan bonets. (Encara soch viu. ¡Alabat siga Deu!)

MAR. Alante ab l' armament!

IGN. Bueno; y ara?

CUN. Dona; ara falta despedirse dels senyors.

ENR. Te rahó: fesho tu Sara.

SARA Per distreurels un ratet
s' ha fet aquesta bromada;
com á perdó, una palmada
pe 'l autor d' aquet juguet.

OBRAS

publicadas en aquesta BIBLIOTECA

La Germana Gran

Comedia, 3 actes (Albert Llanas)

L'últim Conceller Rafel de Casanova

Cuadro històric, 1 acte (J. Ayné Rabell)

Lo Full de Paper

Drama, 3 actes (Pere A. Torres)

Els dos Cunills

Joguina còmica, 3 actes (Frederich Fuentes, fill)

L'Argent-viu

Comedia, 1 acte (J. Campderrós)

“Catalunya Artística”

*Setmanari il·lustrat, de literatura, arts, teatros.
Regala obras dramàtiques y novelas il·lustradas*

Preu: 15 céntims número